

BÀI VĂN MẪU SỐ 2 LỚP 9 ĐỀ 1

Bài văn mẫu 1:

Mặt trăng, 12 tháng 6 năm 2033

Khánh thân mến!

Tớ viết thư này trước hết là để hỏi thăm cậu, cậu dạo này có khỏe không?

Cuộc sống của cậu như thế nào? Có gì đặc biệt không? Nghe nói vẫn chưa có vợ à, phải cố gắng lên, sắp 40 rồi đấy. Tớ dạo này vẫn khỏe, cuộc sống của tớ rất tuyệt vời lắm. Cậu có biết thành phố thứ 3 trên mặt trăng không?

Tớ có một biệt thự ở khu ngoại ô trên ấy, hàng năm cứ cuối hè tớ lại lên đây chơi cùng với gia đình, nhắc mới nhớ, tớ cưới vợ được gần một năm rồi. Vợ tớ xinh lắm, mặt không tí vết. Gia đình tớ sống rất tốt. Hiện tại, tớ đang trên phi cơ riêng bay sang Anh để tiếp xúc cùng các đại biểu cấp cao của Liên Hợp Quốc.

Cách đây ba hôm, khi đang trên đường sang Mỹ để giải quyết một số việc quan trọng và nhận giải thưởng Nô-ben về hòa bình, tớ có dừng lại ở Hải Phòng - nơi mà hồi nhỏ anh em mình còn học ở đây. Tớ về chính ngôi trường Trần Phú từ thuở nào, ngày nay nó đã được tu sửa lại khang trang hơn và được dát toàn bộ bạch kim ở khắp trường.

Không những thế, nó đã được đưa lên trên không, cao hơn 100m so với mặt đất để mở rộng chỗ ở cho người dân. Khi bước vào trường, tớ mới phát hiện ra hiệu trưởng ở đây chính là Hiền Thảo - một trong những người bạn đã học chung với anh em mình trong bốn năm cấp hai.

Cậu ấy giờ đã khác, với vị trí hiệu trưởng, cậu ấy chín chắn, cứng rắn hơn nhưng vẫn đầy tình cảm và tình yêu thương ấy. Cậu đón tiếp tôi với sự niềm nở, tự hào kể cho tôi về những việc cậu đã làm nào là các dãy nhà đã được tăng lên thành sáu tầng, được lắp cầu thang máy, được xây thêm khu liên hợp, khu thể thao có thêm bể bơi, sân bóng đá, bóng rổ, sân tennis, bãi giữ xe,... Ngoài ra, tớ thấy được mới vài điểm quen thuộc trong khuôn viên trường, đó là cây hoa sữa trước cửa lớp mình, nó đã cao hơn, to hơn.

Tớ vẫn nhớ hồi anh em mình học thể dục, vì trời nắng nên lại chạy ào về gốc cây này tránh nắng, đùa này tranh đùa kia, bàn tán rôm rả để rồi bị trực ban nhắc hay

cái lần thăng Hùng, thăng Phát thi nhau trèo cây để xem ai giỏi hơn ai, cuộc thi chưa kết thúc, thì bảo vệ đuổi, chạy tóe khói khắp trường để rồi bị bắt lên phòng bảo vệ.

Đang xao xuyến vì những kỉ niệm, đột nhiên có một giọng nói khàn khàn, nhưng đầy sự trù mến, gọi : "Trường Ân đó hả em?" Tôi ngờ ngờ rồi quay lại. Hóa ra đó chính là thầy Nguyên, Khánh ạ. Thầy bây giờ trông đã già hơn hẳn .

Đầu thầy đã không còn tóc, bóng loáng rồi đột nhiên, tôi xúc động đến tột cùng - Thầy Nguyên đây ư? Người thầy đã dạy tôi đây ư?" Trời, thầy giờ già quá, người đã dạy cho tôi cấp hai và cũng là người đã dành hơn bốn thập kỉ để cống hiến cho giáo dục nước, nhờ thầy, bao thế hệ đã lớn lên, trở thành những trụ cột, những người đi xây dựng đất nước, là người cống hiến thầm lặng ... Ôi, chả có nhẽ mái tóc của thầy đã ra đi cùng với sự cống hiến ấy. Khi nghĩ về những điều đó, Khánh ạ, tớ chỉ chực bật khóc.

Thầy quá tận tâm với nghề, cống hiến hết mình. Thầy giờ là một ông lão ngoài bảy mươi cũng về thăm trường rồi tình cờ gặp tôi... Tôi dìu thầy ra ghế đá, nó đã được lắp đặt thêm một bộ tản nhiệt nên mặc cho trời hôm ấy nóng hơn 30 độ, tôi và thầy vẫn thoải mái ngồi nói chuyện... Tớ hỏi thầy rất nhiều, và cũng tự hào kể ra những thành tựu mình đã đạt được nhưng không quên cảm ơn thầy vì những công lao như biển cả của thầy .

Nhìn thầy, tôi lại nhớ về những kỉ niệm với thầy, như lần thầy cho tôi và lũ bạn kiểm tra 15 phút một bài cực dài nhưng rồi lại không thu khiến cả lũ lẫn đùng ngã ngửa , nghĩ đến đó, tớ và thầy lại bật cười. Mặc dù không muốn, nhưng cuối cùng cũng phải rời đi, tôi chào thầy ,từ biệt Hiền Thảo, rồi hẹn một lần khác gặp sau. Buổi chia tay ấy đầy xúc động , rồi tớ lên phi cơ bay đi, ngoái lại, tớ thấy được bóng dáng của thầy mờ dần, nhỏ dần rồi cuối cùng biến mất sau làn mây làm tôi lại suy nghĩ viển vông.

Tớ chỉ viết đến đây thôi, Cho tớ gửi lời chào đến gia đình của cậu và chúc cậu gặp thành công trong mọi mặt cuộc sống .

Bạn cũ của cậu!

Bài văn mẫu 2:

Hải Dương, ngày... tháng... năm

Tường Vi thân!

Chưa bao giờ nghĩ đến bạn mà mình thấy bồi hồi như lúc này. Bao nhiêu cảm xúc ùa về và mình biết khoảnh khắc này chỉ bạn mới có thể chia sẻ với mình. Hôm nay, mình về thăm ngôi trường cấp 2 thân yêu của chúng ta, sau hai mươi năm xa cách...

Cái nắng gay gắt của mùa hè vẫn còn vương lại dù đã là buổi xế chiều, những tia nắng vẫn đang mãi đùa nghịch trên mấy tán cây, ngôi trường cũ hiện ra thân thương, quen thuộc và không còn vẻ nghiêm trang như hồi trước nữa... Mình lặng lẽ dạo quanh sân, ngắm nhìn từng vòm cây để cảm nhận sự khác biệt trong lòng cái khung cảnh đã từng quá thân thuộc này. Có lẽ, dù đã hai mươi năm xa cách, dù có bao lớp học sinh đến rồi lại đi, thì trường vẫn thế, vẫn chẳng thay đổi gì trong tâm hồn mỗi người, mãi mãi...

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ tan trường, mình tạm lánh vào một góc khuất - Tường Vi đoán xem, đó là chỗ nào? Cái gầm cầu thang mà chúng mình thường trốn ngày xưa khi chơi trò ú tim ấy! Nhắm mắt lại và mình cảm thấy như đang nghe bên tai ba hồi trống trường thân quen ngày nào. Mình tưởng tượng ra hình ảnh của lũ trẻ ùa ra từ các phòng học, chúng hồn nhiên gọi nhau, cãi nhau, ríu rít đùa nhau, nhí nhảnh như bọn mình hồi xưa... Màu áo trắng, sao mà nhớ thế! Chỉ một hai năm nữa thôi, ngày chia tay, chúng sẽ giống chúng mình ngày xưa, chìa lưng áo trắng cho nhau ghi dòng lưu bút...

Một lúc lâu sau, mình vẫn chưa muốn rời đi, mình tần ngần nhìn lại ngôi trường. Cả sân trường rợp bóng cây xanh, lặng lẽ với mùa hè đầy nắng vàng và ve sầu. Xa xa, nơi góc hồ nước, một cây me cao lớn trông tràn đầy sức sống. Mình chợt nhận ra đó chính là gốc me non tụi mình trồng năm nào, tự nhiên lại thấy bồi hồi. Bước dần lên cầu thang, mình tìm lại phòng học cuối tầng ba, nơi ngày xưa bốn mươi sáu quỹ sứ lớp mình từng trú ngụ. Đây rồi, lớp học đó, cá cái ban công quen thuộc đang ở ngay trước mắt, chờ mình bước vào và tìm kiếm lại hình ảnh của hai mươi năm trước. Chỗ ngồi cạnh cửa sổ bàn ba là của mình, nơi đã từng chứng kiến mình khóc, mình cười và cả khi mình nói chuyện riêng nữa. Còn cách đó hai bàn, là chỗ của bạn đó nhớ không? Cách xa như thế mà hai đứa còn nói chuyện riêng được thì thật tài!

Hôm ấy mình không gặp được thầy cô giáo cũ, chỉ còn thấy lại những kỷ niệm thuở học trò, những buổi ngồi truy bài dưới gốc cây phượng, những giờ kiểm tra

gay cần, hồi hộp đến toát mồ hôi... Tất cả đã rất xa mà cũng lại như vừa mới hôm qua.

Tường Vi ơi! Nhất định hôm nào chúng ta gặp nhau nhé! Biết rằng công việc của ai cũng bận rộn nhưng mình tha thiết muốn gặp bạn dưới những vòm cây của ngôi trường cũ yêu dấu này để ôn lại những ngày xưa!

Hẹn gặp bạn một ngày không xa.

Thân ái!

Bạn của cậu

Nguyễn Thùy Linh

Bài văn mẫu 3:

Thái Nguyên, ngày.... tháng.... năm.....

Linh thân mến!

Nhận được lá thư này của mình Linh bất ngờ lắm phải không? Ủ! Lâu lắm rồi còn gì.... Sau bao nhiêu năm mình mới lại ngồi vào bàn và viết thư cho Linh, cứ thấy lóng ngóng với cây bút và những gì muốn nói...

Linh bây giờ sao rồi? Chắc là Linh vẫn khỏe và gia đình luôn tràn ngập trong tiếng cười và hạnh phúc phải không?

Mình nhớ thằng nhỏ Nam của Linh lắm đấy nhé, thằng bé thật ngoan ngoãn và đáng yêu. Lần cuối cùng gặp nó là hồi bọn mình chia tay để Linh vào Nam, cũng 12 năm rồi còn gì. Thằng bé lớn lên chắc bảnh trai lắm, nó học hành có tốt không Linh?

Còn mình thì vẫn khỏe, cuộc sống vẫn ổn, ông xã chuyển công tác vì thế cả nhà lại chuyển về Thái Nguyên sinh sống rồi. Được sống trong bầu không khí quen thuộc và gần gũi của quê hương thật tuyệt Linh ạ.

Linh này! Linh có nhớ mái trường cấp 2 mà tụi mình từng học không? Chắc Linh chẳng quên được đâu nhỉ. Đó là nơi tụi mình đã gặp nhau và trở thành bạn thân thiết đến bây giờ, là nơi ấm áp yêu thương đã nâng cánh cho chúng ta trên con đường đời cơ mà! Năm nay con mình lại chuyển vào trường cũ học đấy! Thật là một sự trùng hợp diệu kì phải không Linh?

Linh à, 20 năm rồi mình mới quay lại trường đấy. Nhiều khi ngẫm lại thấy thời

gian trôi thật nhanh, mới ngày nào mình còn nô đùa bên bè bạn, sống trong sự dạy bảo tận tình chu đáo của thầy cô, nay đã 20 năm rồi. Có lẽ mình ấn tượng nhất với trường là những kỉ niệm gắn với mùa hè. Có những mùa hè hân hoan vì được nghỉ ngơi sau 1 năm học tập, có những ngày hè lên trường lao động vui vẻ và ngày hè chia tay cuối cấp, phải xa thầy cô bạn bè, cả lớp A3 của mình ôm nhau khóc như trẻ con vậy. Mình cũng quay lại trường trong một ngày hè nắng chói chang và bầu trời xanh cao vợi vợi. Có lẽ chính vì vậy mà những kỉ niệm ấy mới ủa về trong lòng mình.

Ôi, sao mới viết chưa được nửa bức thư mà nước mắt mình đã chực ứa ra thế này, lại mít ướt giống ngày xưa rồi,

Linh đừng cười mình nhé!

Trường mình bây giờ khác hồi chúng mình học nhiều lắm, những dãy nhà 2 tầng giờ đã là toà nhà 5 tầng cao đồ sộ với những thiết bị học tập được trang bị tối ưu. Thì dĩ nhiên, từ hồi bọn mình học trường đã là trường chuẩn quốc gia rồi còn gì. Bây giờ lớp nào cũng có máy chiếu, có máy tính, có bảng thông minh... Mình đã đi ngắm hết các lớp trong trường, vui lắm, nhớ lại bao nhiêu kỉ niệm. Mình nhớ, trước chúng mình chẳng thích học máy chiếu mãi còn gì. Những tiết học thật thú vị và bổ ích, giờ Văn thì vừa được nghe giọng đọc ấm áp, truyền cảm của cô, vừa được thảo luận thành nhóm thật thoải mái về những vấn đề mình quan tâm; giờ Hoá thì được xem thí nghiệm; giờ Lý thì được mắc mạch điện... nhiều trường khác còn phải ghen tị với học sinh trường mình cơ đấy.

Trường thì xây khác, nhưng những hàng cây xanh rợp bóng mát sau trường thì vẫn còn đó, hàng ghế đá vẫn còn đó ghi dấu bao hồi ức chẳng thể nào quên. Trong cái nắng hè, thấp thoáng rặng cây, những vườn hoa khoe sắc, trông ngôi trường thật hài hoà và đẹp lạ kì, nó rực rỡ, khang trang và luôn tạo cho mình cảm giác gần gũi, thân thương.

Trong lần này về thăm trường, mình đã gặp lại rất nhiều thầy cô dạy mình ngày ấy, cô giáo dạy Văn ngày xưa với những giờ học ấm áp yêu thương, đôi khi hơi nghiêm khắc nhưng đem đến cho chúng mình những bài học đối nhân xử thế, cách ứng xử, nói năng... giúp bọn mình sống tốt và sống có ích; thầy giáo dạy Lý với những giờ học về điện, đôi khi khó hiểu nhưng luôn cố giảng dạy thật kĩ; cô giáo dạy Sử với những tiết học thú vị về một thời quá khứ đã qua, khiến chúng mình thích thú nghe như nghe truyện cổ tích... Mình đã khóc đấy Linh ạ! Không ngờ bao

nhiều năm rồi, 35 tuổi, con trai lớn thế rồi... lại được gặp lại các thầy cô, lại được nghe các thầy cô gọi là "em", xưng "cô" thật trù mến, thiết tha. Trong cái giây phút ấy mình chỉ biết nắm tay thầy cô mà nghẹn ngào nói không nên lời, vui lắm mà sao nước mắt cứ tuôn rơi. Các thầy cô cũng sắp về hưu rồi, nhưng vẫn còn khỏe mạnh lắm Linh ạ, tâm huyết với nghề, nhiệt tình và yêu thương học sinh thì dĩ nhiên là vẫn đầy ắp trong trái tim rồi. Mình cũng không ngờ là các thầy cô vẫn còn nhớ mình đâu đấy. Bao nhiêu thế hệ học trò đi qua, vậy mà cô Văn, cô Địa vẫn nhận ra mình và hỏi rằng "học trò cũ của trường à"... khiến mình thấy ảm áp lạ kì. Ừ, phải rồi, các thầy cô là những người trèo đèo lội suối vì học trò cơ mà... Trong giây phút ấy mình thấy xấu hổ quá, chẳng biết lấy gì để tặng người đã từng dìu dắt từng bước đi....

Chắc Linh không tưởng tượng ra đâu. Nhưng đến giờ khi ngồi đây viết thư cho Linh, cái cảm giác bồi hồi xao xuyến trước mái trường bao năm mới quay lại, cái niềm xúc động nghẹn ngào khi chào các thầy cô, sự lưu luyến khi ra về cái niềm xúc động nghẹn ngào khi chào các thầy cô, sự lưu luyến khi ra về vẫn còn vẹn nguyên trong mình. Chắc chắn rằng khi có thời gian, mình sẽ đến thăm các thầy cô thường xuyên hơn, vẫn còn vẹn nguyên trong mình. Chắc chắn rằng khi có thời gian, mình sẽ đến thăm các thầy cô thường xuyên hơn, lòng kính của học trò không nhiều nhưng chắc cũng 1 phần nào tri ân được công ơn của thầy cô phải không Linh?

Cũng lâu lắm Linh chẳng về Bắc rồi đấy, có thời gian thì về Linh nhé, thăm quê và thăm mái trường dấu yêu!

Thư chưa dài nhưng có lẽ là mình xin dừng bút ở đây! Chúc Linh và gia đình luôn mạnh khỏe, thành đạt và hạnh phúc. Chúc cho cháu Nam luôn được học tập trong một môi trường học tập tốt đẹp mà ở đó cây non có thể mọc thẳng, hoàn thiện từ ngoại hình cho tới nhân cách như mái trường cấp 2 chúng mình đã học tập và trưởng thành.

Bài văn mẫu 4:

Bảo Định, ngày... tháng... năm....

Loan thân mến,

Bồ có ngạc nhiên không khi lá thư này được gửi đến bồ từ làng Bảo Định, quê hương tụi mình? Cũng đơn giản thôi bởi như bồ biết, mình về Việt Nam đã được 10 ngày. Ở Đà Nẵng, quê nội của Cu Tí một tuần thì mình và "ông xã" quyết định

"hành hương về phương Nam", nghĩa là đưa cháu về thăm quê ngoại. Bỏ biết đây, mình phải thấp hương cho ba mẹ mình vì khi ông bà mất, mình không có mặt. Hơn nữa, mình muốn Cu Tí hiểu được trọn vẹn hai tiếng "quê hương".

"Về phương nam thiết tha câu hò..." Không hiểu sao câu hát ngày nào còn bé cứ hiện lên dai dẳng trong tâm trí mình. Ra đi thẩm thoát đã gần 20 năm. Học hành, làm ăn, lấy chồng, sinh con... cuộc sống cứ như là cơn lốc cuốn mình trôi đi chẳng lúc nào dừng. Bởi vậy, về nước, bước xuống sân bay, mình có cảm tưởng như vừa sống lại. Mình chỉ còn là cô bé 17 tuổi ngày nào bước chân đi du học với bao hăm hở. Giờ đây đến lúc trở về, tuổi gần 40 mà sự hăm hở, háo hức vẫn còn nguyên vẹn. Cu Tí, con mình thì ngẩn ngẩn, ngơ ngơ. Cháu luôn miệng hỏi: "Tới rồi hả mẹ", "Mình đi đâu mẹ"? Mình trả lời con mà thực ra là nói với bản thân mình: Về quê! Về quê con ạ!". Hai tiếng ấy giờ đây mình mới cảm nhận hết được ý nghĩa thiêng liêng!

Rồi mình cũng đặt chân về tới quê mình, làng Bảo Định bên bờ sông Tiền yêu dấu. Mình lại được trở về với mái nhà xưa, nơi ba mẹ mình yên nghỉ. Đứng trước mộ cha mẹ, đốt nén hương tạ tội mình thấy lòng vô cùng xúc động.

Giá như ngày này mình còn gặp được ông bà...

Nhưng chưa hết Loan ơi, một điều xúc động bất ngờ ngoài dự kiến đã xảy đến với mình trong chuyến về thăm quê ấy. Đó là tình cờ mình qua lại ngôi trường tiểu học ngày xưa của bọn mình, nơi đã từng "khai tâm mở trí" cho lũ con nít làng mình hồi đó. Loan biết không? Trường vẫn nép mình bên dòng sông Bảo Định như xưa. Có điều dòng sông hiền hòa ngày ấy của mình bé xíu giờ được khơi dòng đẹp đến ngất ngây. Sông không rộng lắm, không dạt dào cuộn cuộn sóng xô, cũng không trong xanh soi bóng da trời. Nhưng sông vẫn thơ, vẫn mộng, vẫn hiền hòa như một người tình chung thủy. Trước sao, sau vậy, đôi bờ sông, giờ đã được kẻ đá phẳng phiu, sạch sẽ vẫn là những hàng dừa ngăn ngát một màu xanh, vẫn là những vườn cây trái sum xuê, những canh đồng lúa xanh mơn mớn. Và dòng sông nữa, vẫn đục ngầu đặc quánh phù sa như ngày nào mình thường tắm mát, chơi đùa... Không có con sông ấy định vị và cái bảng tên trường không đổi thì có lẽ mình đã không nhận ra trường cũ được rồi. Bỏ biết tại sao không? Bởi nó không còn như trong kí ức của bọn mình nữa, nghĩa là không phải là một dãy nhà lợp ngói, vách cây, xây trên nền xi măng cao nhằm tranh lũ. Giờ đây trường được mở rộng, xây tầng, sơn vôi, ốp đá... hiện đại chẳng kém gì trường của Cu Tí nhà mình bên ấy nữa đâu. Nhìn cảnh

ấy mình vừa vui, vừa buồn lẫn lộn. Vui vì quê mình tiến bộ, thoát cảnh nghèo nàn. Vui vì thế hệ đàn em giờ được học hành trong trường lớp khang trang, đẹp đẽ.

Nhưng buồn vì tâm trạng "người cũ" nhưng "cảnh đã khác xưa rồi". Hai cây phượng mà hồi đó lớp mình trồng bên cổng, giờ chỉ còn có một cây. Cây kia không biết sao rồi. Chỉ có điều sân trường mở rộng nên nó thụt vào sừng sững giữa sân. Nó to lắm bỏ ơi. Gốc nó phải đến hai vòng tay ôm mới xuể. Nhớ hồi tụi mình trồng nó thay cho cây gòn tróc gốc, nó mới chỉ là một nhánh cây non. Vậy mà giờ đây đã là "cổ thụ". Tán nó đẹp mê hồn Loan ạ. Cứ như những cánh tay dài, vươn mình ra trước, vẫy vẫy, chào chào. Mùa này nó nở hoa đỏ rực, cứ như một ngọn đuốc cháy giữa trời, như thi gan cùng nắng lửa. Sân trường bây giờ càng rộng mênh mông, lại được trải nhựa, tinh tươm đẹp đẽ. Trên sân còn hằn rõ vạch sơn để tập bóng rổ, thi chạy... Nhìn khoảng sân ấy mình lại nhớ cái sân đất ngày nào, bọn mình vẫn thường nhảy dây, đánh đu, lò cò... Ngày ấy mùa nắng thì bụi mù, mùa mưa thì tha hồ mà lội.

Thậm chí khi lũ tràn về, trường đóng cửa nghỉ học, tụi mình còn có thể vào trường bắt cua, hái bông điên điển nữa.

Nhớ không? Nói như thế nhưng mình vẫn thấy sân trường ngày ấy của mình đẹp. Đẹp vì rất, rất nhiều cây xanh...

Nào là trứng cá, nào là cây bàng, rồi chuối, rồi tre... Ngày ấy ở sân sau còn có hai cây sầu đông mà mình vẫn gọi là hoa anh đào nữa. Mỗi khi trời trở lạnh, cây trở bông đầy cành là mình biết sắp được nghỉ Tết. Lúc ấy lòng mình náo nức làm sao! Giờ trường vẫn có cây xanh, nhưng bao bọc khuôn viên không còn là hàng rào đâm bụt và me keo rủ bóng. Thay vào đó là hàng rào sắt và những bồn hoa uốn lượn cặp vòng. Cũng đẹp lắm vì hoa lá được tĩa cành, chăm bón công phu. Tuy vậy mình vẫn thích cái dân dã, đơn sơ của ngôi trường mình hồi ấy. Nó gần gũi, ấm áp làm sao đó!

Trường bây giờ cũng có sân sau. Khoảng sân này cặp sát mé sông. Có một khu vườn cỏ xanh mát mắt. Một sân chơi với cầu tuột, xích đu... Thậm chí có một hồ bơi xinh xắn cùng một vườn chim rộn rã, tung bừng. Nhìn cảnh đó mình chợt nghĩ trẻ con sướng thật. Sướng hơn tụi mình.

Trường vắng lắm bỏ ơi. Mùa hè mà. Hơn nữa là buổi trưa nhân viên về nghỉ hết. Học trò cũng không thấy bóng. Các lớp học dường như đang nằm say ngủ. Thỉnh

thoảng, đầu đó vọng về tiếng chim riu rít chuyển cành. Và nắng.

Nắng ngập sân trường, rọi vào hành lang sâu hun hút. Nhìn bóng nắng in thành vệt dài trên tường, mình lại nhớ đến cái bóng nắng trứng gà rọi từ mái ngói lớp mình ngày cũ. Ngày ấy chuyện nắng rọi loang lổ và mưa đột tứ tung là chuyện bình thường, ngày nào cũng gặp. Trong cái lớp học như vậy tại mình vẫn cứ là học đọc, học viết ê a. Mà bỏ nhớ không, hồi đó lớp năm, mình học với thầy gì nhỉ? Lâu quá mình quên mất tên rồi. Chỉ nhớ thầy đã đứng tuổi, tóc hoa râm, kính trễ xuống mũi, dáng cao cao, gầy gầy... Thầy hay gọi mình lên bảng. Thầy dạy bọn mình tính nhẩm, tính đồ thiết hay. Thầy cho mình thi đua. Trò nào giải đúng, giải nhanh, thầy cho con mười thật đỏ, thật to vào tập. Con 10 ấy không chỉ làm mắt bọn mình tròn xoe, rạng rỡ mà còn khiến cả mắt thầy cũng mãi nguyên, long lanh. Bây giờ thì chắc thầy đã chẳng còn. Nhưng những chuyện kể cuối tuần của thầy mình vẫn còn nhớ mãi.

Ngày ấy thầy hay kể cho tại mình nghe những chuyện nói về "Tâm hồn cao thượng". Mình nhớ nhất là câu chuyện của "chú phó nê" với lời nhắn nhủ kèm theo của thầy: "Bàn tay con có thể lấm lem bùn đất, tấm áo con có thể loang lổ dầu sơn vì con phải kiếm ăn nhọc nhằn vất vả. Nhưng chớ để lòng mình hoen ố, lấm lem. Chớ để tâm hồn nhuốc nhơ, bẩn thỉu!" Những lời thầy dạy mình ghi khắc trong lòng, để rồi bốn ba xứ người, mình phải đồ mồ hôi đổ lấy chén cơm nhưng không bao giờ đánh đổi lương tâm lấy vinh hoa, phú quý. Mình luôn tự nhủ với lòng không thể bán rẻ linh hồn để làm điều sằng bậy! Ôi thầy yêu quý của con. Ước gì thầy có thể hiểu được thầy có ý nghĩa to lớn như thế nào trong sự trưởng thành của con hôm nay. Ước gì con cứ mãi là bé bỏng bên thầy. Ước gì con được gặp thầy lần nữa...

Thôi Loan nhé, thông cảm cho sự "lắm lời" của mình bởi cảm xúc cứ dâng trào ngập ứ. Mình cần tâm sự, sẻ chia.

Và Loan, bạn thân, bạn cũ, đồng cảnh, đồng hương... với mình sẽ hiểu được mình hơn ai hết. Một ngày nào đó, bạn hãy trở về, hãy đem con theo và nói với nó rằng: "Đây là ngôi trường của mẹ, là nơi mà mẹ được tắm mát trong tình yêu thương, nơi tuổi thơ mẹ xanh tươi như màu lá, nơi các thầy cô dạy mẹ làm người. Chính tại nơi này, mẹ đã "lớn lên"...

BÀI VĂN MẪU SỐ 2 LỚP 9 ĐỀ 1

Sắp Tết rồi! Phải, sắp Tết! Đã hơn hai năm trôi qua, không có bà ở bên chăm sóc, vỗ về, bà chỉ hiện lên trong những dòng kí ức, trong trí tưởng tượng non nớt của tôi. Và năm nay sẽ là lần đầu tiên tôi đi tảo mộ bà. Trong tôi rộn lên bao nỗi niềm cảm xúc...

Chớm xuân! Trời đất, vạn vật choàng tỉnh khỏi giấc ngủ mùa đông, khoác tấm áo mới tươi tắn mừng xuân về. Những giọt nắng đầu tiên đã xuất hiện, rơi xuống con đường đất nâu sẫm thành từng vùng nắng ấm áp, dịu dịu, làm tan đi cái lạnh lẽo, u ám vốn thấy ở mùa đông. Bên vệ đường, những bông lau, những vạt cỏ mới mọc, khẽ đưa mình trước làn gió thoảng, gợn sóng mềm mại. Trời đất như rộng thêm ra! Cái phong vị mùa xuân đang lan tỏa khắp nơi.

Đường vắng vẻ, mọi người rảo bước đi nhanh hơn. Còn tôi, tôi thấy mình thật lạ! Tôi đã rất muốn gặp, rất muốn thăm bà nhưng thực tình tôi không muốn bước chân vào khu nghĩa trang này, nó như cho tôi cái cảm giác phải tin là bà đã mãi đi xa vậy. Dòng suy nghĩ vẩn vơ, chân bước tiếp, rồi tự bao giờ tôi đã đứng trước nơi bà yên nghỉ.. Mọi thứ xung quanh chợt mờ đi trước mắt tôi, tôi muốn dùng nước mắt như có để phủ nhòa đi cái cảnh tượng trước mắt. Mẹ tôi đã chuẩn bị đầy đủ trong chiếc làn nặng trĩu những thứ cần thiết: nào nhang, hoa và cả đồ lễ nữa. Mẹ cùng chị sửa sang phần mộ chu đáo, cẩn thận, nhỏ cỏ quanh bia đá. Đưa tôi mấy nén nhang thơm đã đốt sẵn, mẹ bảo hai chị em đi thắp nhang cho các ngôi mộ xung quanh. Mẹ tôi vẫn đang sửa cỗ. Xa xa nơi một góc nghĩa trang, một nhà đang hóa vàng và lục tục chuẩn bị ra về. Lũ trẻ nhà đó chạy lăng xăng đi trước, người lớn sửa soạn đi sau.

... Tôi giờ đang đứng lặng ở đây, trước mộ bà, chắp tay làm lễ như mẹ và chị tôi. Những kỉ niệm chợt ùa về với tôi thật rõ nét, tất cả chỉ như vừa mới qua thôi. Tôi nhớ những ngày bà bế tôi rong chơi khắp làng, nhớ cả hơi ấm đặc biệt của bà nữa. Quên sao được hình bóng bà chập chờn trên vách bếp mỗi sớm tinh sương, bà nấu những nồi chè nóng, nướng những củ khoai thơm phức cho chị em tôi. Lúc nào bà cũng dành cho tôi phần hơn, phần ngon. Tôi cũng là đứa thường hay thích chải tóc cho bà, mái tóc bà dài, xòa ngang lưng, lốm đốm những sợi bạc và thoang thoang mùi sả thơm. Tôi nhớ khôn nguôi cái mùi hương nồng ấm làm cay cay sống mũi ấy! Tôi cũng biết rằng hồi đó tôi chỉ là đứa trò hậu đậu, vụng về, làm đâu đổ đấy. Nhưng bà chẳng bao giờ quở trách tôi, cũng chẳng bao giờ bảo tôi hậu đậu cả. Bà dạy tôi mọi thứ, bà cho tôi niềm tin ở những việc mình làm, cho tôi cả những niềm hạnh phúc lớn lao. Bây giờ, tôi đã khôn lớn hơn, đã bớt hậu đậu, vụng về thì tôi

chẳng còn có dịp cho bà thấy những việc mình làm nữa. Bây giờ, ông cũng vẫn thường cho tôi những quả lộc nhưng cái cảm giác ngày xưa đã mãi không còn nữa, nó không phải là cảm giác thích thú, hớn hở khi được bà cho quà... Ngày trước, cứ mỗi đợt đông về, bà luôn nhắc tôi phải mặc áo cho ấm, sợ tôi ho và ốm, bà sợ tôi lạnh. Vậy mà bây giờ bà nằm đây, trong đất lạnh, cô đơn và trống trải. Bà có cảm nhận được không một mùa xuân ấm áp sắp về.

Một làn gió thoảng qua kéo tôi trở lại với thực tại, đưa tôi ra khỏi thế giới của tuổi thơ tràn ngập bóng bà. Chị và mẹ đang gọi tôi. Mẹ đang hóa vàng, những tro tiền giấy theo gió bay khắp cả một khoảng không trước mộ.

Tôi nhận ra rằng, bà đi thật rồi... Tôi trở về khi ánh hoàng hôn dần buông, cảnh vật nhuộm một màu vàng nhàn nhạt, ảm đạm. Tôi quay gót, ngược nhìn phía sau con đường vừa bước. Dường như tôi mong chờ một hình bóng ai đó hay một điều kì diệu làm phai bớt đi gam màu buồn này, có thể gạt đi trong tôi bao ý nghĩ miên man ulla về.

Bài văn mẫu 2

Bầu không khí ấm áp, trong lành dưới cái nắng dịu nhẹ của những ngày cuối năm đã hiện rõ, báo hiệu nhày lễ lớn và kéo dài nhất Việt Nam – Tết Nguyên Đán đã đến gần. Ông bà xưa có câu:

“Con người có tổ có tông
Như cây có cội, như sông có nguồn.”

Đúng như câu thành ngữ đã lưu truyền từ ngàn đời nay, cứ vào ngày hai mươi tháng Chạp (Âm Lịch) hằng năm, gia đình em lại về quê ở ấp 4 xã An Trường thuộc huyện Càng Long thăm mộ ông em.

Những tia nắng dịu nhẹ chưa xuyên qua làn sương mỏng đã thấy bố mẹ quần áo, mâm cỗ tươm tất chuẩn bị về An Trường. Từ nhà em về quê, nếu đi xe máy khoảng hơn hai mươi phút. Trên đường đi, có rất nhiều người cũng giống như gia đình em: tay bưng mâm cỗ, đồ cúng, gương mặt rạng rỡ nói cười. Lúc trước, gia đình em chỉ đi một xe thôi, nhưng giờ phải đi hai xe vì em đã lớn rồi, không thể đi cùng bố mẹ và em nhỏ được. Thế là bố chở em và em nhỏ, còn mẹ thì đi một mình. Em của em cứ miệng lú lo những câu hỏi vu vơ: “Sao hôm nay có nhiều xe thế bố?”, “Sao lại về thăm mộ ông vậy bố?”, và đôi lúc lại hát những khúc ca quen thuộc của tuổi ăn ngủ. Gần một năm kể từ Tết năm ngoái, gia đình em không về quê vì bố mẹ bận việc làm ăn, rồi lại lo việc học hành của em chị em em; giờ trở về quê, thấy cảnh vật có thay đổi ít nhiều. Nhà cửa đã mọc sang sát nhau, đa phần là nhà tường, nhà tôn... những ngôi nhà lá đã mất dần, chứng tỏ đời sống của người dân nơi đây đã khá hơn. Đường lộ cũng thế, được mở rộng, tráng nhựa rất đẹp thuận tiện cho việc đi lại.

Nhanh thật, mới đây đã thấy hình bóng ẩn hiện của cây đa già nua ở đầu làng; chỉ còn cách vài ngôi nhà sẽ thấy “Dương gia chi mộ” – nơi ăn nghỉ của những người thân của dòng họ Dương. Tới đây thì đường làng đã nhỏ và hẹp dần – vì nó thuộc ngôi làng nhỏ của xã An Trường nên nhà nước chưa mở rộng đường và chăm lo cho đời sống của người dân chu đáo nên vẫn còn có nhiều hộ gặp khó khăn. Những ngôi nhà lá tạm bợ tuy đã giảm dần nhưng số lượng vẫn còn nhiều. Tới nơi, bố mẹ em dừng xe ở cổng chi mộ; những hình ảnh quen thuộc của anh em, cô chú và các ông, các bà lại hiện rõ đầy đủ; không thiếu một người. Mọi người chào nhau, thăm hỏi nhau rất nồng nhiệt; những lời chúc ân cần cứ luân phiên nhau làm không khí nóng hổi lên.

Khi đã thăm hỏi tình hình làm ăn của bà con xong, mọi người liền bắt tay vào việc tân trang lại các ngôi mộ của ông bà. Người thì tay cầm dao mác, đốn chặt những cây cỏ dại; người thì nhanh nhẹn đặt đồ cúng ở trước mộ ông bà; cả trẻ em cũng bận rộn nữa, mấy bé cũng cầm giẻ lau, lau sạch những lớp bụi đã bám dày trên mộ; các cô, các dì tay cầm giá, tay cầm xoong chảo nấu những món ăn dân dã – là đặc sản của người dân lao động xứ Việt (là vì nhà của bà Tư em ở gần Chi mộ nên khi đã tân trang xong chi mộ thì cả dòng họ qua nhà bà em ăn uống, vui chơi). Khi đã gần xong, người nào người nấy đều đã thấm mệt, riêng chỉ có những em nhỏ là còn sức để quây thôi. Giờ thì lần lượt từng người từ già đến trẻ, đến thấp nhang, cầu xin ông bà phù hộ cho việc làm ăn và sức khỏe của mình. Các bác không quên đem theo điều thuốc Lào và một sị rượu để dâng lên các ông – những người đã khuất. Các em nhỏ thì ngoan ngoan chờ khi cúng xong, xin phép ăn vài miếng bánh, miếng dưa và cũng không quên chúc những lời chúc tốt lành đến ông bà, nhưng chắc các em không hiểu hết lý do vì sao phải xin phép và chúc ông bà; đơn giản là vì các em còn rất ngây thơ, chỉ biết việc ăn ngủ mà thôi.

Mọi việc đã xong, cả dòng họ sang nhà bà Tư ăn uống, vừa bước vào cửa nhà đã thoảng nghe mùi của món thịt kho hột vịt, canh chua cua đồng, vịt quay... toàn là món khoái khẩu của em. Tuy nhà bà em không lớn lắm nhưng cũng đủ để mọi người vui chơi, nghỉ ngơi thư giãn. Ở bàn nữ, các cô các dì và có vài bà em là bà nội, bà Tư, bà Tám... liên tục ói về những chuyện trai gái của các chị đã đến tuổi lấy chồng; và cũng không quên dặn dò con cháu cố gắng học tập nên người. Còn bên bàn nam thì các ông, các bác thăm hỏi nhau về việc làm ăn, kinh tế và còn bàn về các món nhậu nữa.

Đã về chiều, mọi người vào ấp 7 xã An Trường thăm bà con. Vì gia đình em lên huyện ở do điều kiện kinh tế nên sẵn dịp thăm này thăm nhà bà con. Thấy mọi thứ cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ có khác là vật chất được nâng cao, các thiết bị điện đã thay dần các dụng cụ thô sơ, lỗi thời. Vào ấp 7, các bác lại nhậu thêm một lần nữa, khiến các cô các dì cứ liên tục nhắc nhở công là nhậu ít để còn lái xe. Chúng em thì ra bờ sông – nơi cầu treo bắt qua sông Càng Long chơi; hít thở không khí trong lành của cảnh làng quê. Lâu lâu lại nghe tiếng nhắc nhở của mẹ các em nhỏ là đừng đến gần bờ sông quá, đừng đùa giỡn trên

cầu treo vì sẽ rất nguy hiểm. Các cô thì qua nhà cô Ba ăn uống, tán gẫu những chuyện làm đẹp...

Hơn sáu giờ chiều, thế mà trời vẫn sáng nhưng vì phải về nhà sớm để lo cho việc ăn ngủ của các em. Gia đình của chú Ba và cô Út ở tận Hồ Chí Minh nên phải lên xe về sớm. Vậy mà hằng năm, họ đều xuống đủ và luôn mang quà bánh về cho các cháu.

Dù cho điều kiện kinh tế có ra sao nhưng bà con dòng họ em đều dành ngày hai mươi tháng Chạp (Âm Lịch) hằng năm về quê thăm ông bà. Thăm lại những người đã một thời dày công cực khổ - dầm mưa dãi nắng để chăm lo, nuôi nấng con cháu nên người.

Bài văn mẫu 3

Đã sắp bước sang mùa xuân, không khí có vẻ rộn ràng, náo nhiệt hơn. Ở nhà em, ai cũng nô nức chuẩn bị mọi thứ, từ quần áo, đến mâm quả, trái cây, tất cả đều được chuẩn bị đầy đủ, nhà cửa cũng được quét dọn sạch sẽ, sáng sủa hơn. Nhưng việc làm không thể thiếu đó là đi thăm mộ của bà em – Người đã khuất cách đây ba năm.

Theo tục lệ của người Kinh thì tảo mộ thường diễn ra vào ngày 20.12 còn gọi là “Thanh minh”, gia đình em cũng theo tục lệ ấy, đi thăm mộ của người thân. Sáng hôm ấy, ba mẹ em đều chuẩn bị đầy đủ: trái cây, nhang thơm, dao, giấy tiền vàng bạc, không thiếu món nào cả. Ba mẹ giục em chuẩn bị nhanh để kịp tảo mộ với những người khác. Trên đường đi ra mộ, em cảm nhận được không khí mùa xuân đã rất gần. Buổi sáng hơi lạnh, sương còn đọng lại trên cây, không gian còn đọng lại cảnh mùa đông và trong lòng em còn đọng lại hình ảnh của người bà kính yêu. Ngoài đường, xe cộ tấp nập, người đông, chen chúc nhau. Ai nấy đều chuẩn bị những đóa hoa cúc, vạn thọ, nhang đèn, chác cũng đi viếng mộ giống gia đình em. Mọi người đi không bao xa thì tới nơi. Ngôi nhà mộ của bà em không lớn nhưng rất trang trọng và còn rất mới. Cảnh vật quanh đây có vẻ lạnh hơn, xung quanh ngôi mộ của bà em còn có những ngôi mộ khác, cũng có nhiều người đang tảo mộ của người thân mình nhưng cũng có nhiều ngôi mộ không được ai viếng thăm. Cảnh vật xung quanh toàn cây, cây tỏa bóng mát cho những ngôi mộ. Xung quanh những ngôi mộ màu trắng, có những cây cỏ, bụi rậm chen chúc nhau mọc quanh nó, do không có người viếng thăm. Đang nhìn ngắm cảnh vật ấy thì mẹ bảo em lại mộ của bà để thắp hương. Giống như những ngôi mộ khác, mộ của bà em cũng có cỏ mọc xung quanh, cây cao hơn. Bụi bám đầy trên mộ và nền mộ, trên cả tấm bàn thờ của bà em. Mẹ em quét bụi, dọn dẹp xung quanh, còn ba em thì làm cỏ xung quanh. Thắp hương xong, em cùng mẹ em làm cỏ quanh mộ. Cây cỏ rất khó nhổ lên như bám chắc vào đất, mọc đã lâu ngày. Ba em dùng dao chặt rất mạnh mới lên được. Một giờ sau, sau khi làm cỏ xong, ngôi nhà mộ lại trở nên sáng sủa, sạch đẹp hơn hẳn. Em cầm nhang cắm xung quanh nhà mộ, mẹ thì bày mâm quả trái cây ra cúng, ba đốt giấy tiền vàng bạc. Hương khói nhang bay nghi ngút, phủ đầy một không gian lạnh lẽo. Trong không gian mờ mờ ấy, em cảm nhận như có hình ảnh hiện từ của người bà hiện ra, cười với em. Ba bảo em nên đi thắp hương cho những ngôi mộ

khác. Thấp hương xong, gia đình em đứng trước mộ bà một chút rồi về. Lúc ra về, em còn nhìn lại ngôi nhà mộ của bà, như không muốn về, em muốn nói với bà: “Bà ơi, cháu rất nhớ bà, cháu có thể mong được gặp bà trong những giấc mơ”.

Sau buổi đi thăm mộ ấy, em cảm nhận được như đã gặp lại người bà, buổi đi thăm để lại cho em nhiều điều đáng nhớ, giúp em khơi dậy hình ảnh người bà hiền từ, dịu dàng trong tâm trí em. Em ước bà có thể sống lại, sống với gia đình em như ngày xưa.

Bài văn mẫu 4

“Thanh minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh”.

Từ lâu lắm Nguyễn Du đã viết như thế về phong tục tảo mộ ngày thanh minh, và tôi chờ đợi ngày ấy để được đi thăm mộ bà với biết bao nỗi niềm, cảm xúc.

Trời đất vạn vật choàng tỉnh sau giấc ngủ đông, khoác tấm áo mùa xuân tươi tắn. Những giọt nắng đầu tiên trải trên nẻo đường làng nâu sậm thành từng vùng ấm dịu. Những bông lau bên đường khẽ đưa mình trong gió, gợn sóng mềm mại. Hương mùa xuân thoảng nhẹ đâu đây.... Đường làng đẹp đến lạ lùng!

Tôi và gia đình bước vào khu yên nghỉ của những người đã khuất. Gió ở đây lạnh, heo hút và hoang vắng. Những nấm mộ trắng nằm lặng yên tưởng chừng như không gian ở đây ngưng lại trong sự vĩnh hằng. Mẹ tôi đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết trong chiếc làn nặng trĩu: nài nhang, hoa và cả đồ lễ nữa. Bà tôi nằm ở đây. Mẹ và chị tôi sửa sang phần mộ bà chu đáo, cẩn thận. Đưa mấy nén nhang đã đốt sẵn, mẹ bảo chị tôi đi thấp nhang cho các ngôi mộ xung quanh. Mẹ bày đồ lễ, tôi đứng lặng trước mộ bà, trong hương trầm nghi ngút, những kỷ niệm ngày xưa tràn về ... Tất cả chỉ như vừa mới hôm qua thôi. Tôi nhớ những ngày bà bế tôi rong chơi khắp làng. Nhớ hơi ấm đặc biệt của bà, hình bóng bà mỗi sớm tinh sương, thổi bếp rá, nướng củ khoai thơm phức. Tôi thường theo bà dậy sớm, thích ngồi cuộn lại trong lòng bà như một con mèo nhỏ, với tay đun bếp cùng bà. Hơi lửa làm nóng bừng hai má, tôi vừa thổi vừa ăn miếng khoai nướng ngọt đến mềm môi... Thuở bé thơ, hai chị em tôi thường dành nhau chải tóc cho bà. Tóc bà dài, lốm đốm sợi bạc, thoảng mùi sả thơm... Tôi nhớ khôn nguôi mùi hương ấm nồng làm cay sống mũi ấy. Lúc nhỏ, tôi là đứa trẻ hậu đậu, vụng về nhưng bà chẳng bao giờ mắng tôi. Bà dạy tôi mọi thứ, cẩn trọng, rõ ràng như người ta truyền cho nhau kinh nghiệm đã được chắt chiu cả một đời. Thuở ấy, mỗi lúc đông về, bà thường nhắc tôi mặc áo cho thật ấm, vậy mà giờ đây bà nằm một mình trong lòng đất lạnh, trống trải và cô đơn... Tôi yêu bà, gắn bó bên bà cả một thời thơ bé. Tâm hồn tôi trong trẻo hơn, trái tim hiểu thế nào là nhân ái từ sự dạy dỗ của bà, từ những câu chuyện cổ tích mà bà đã kể. Bây giờ tôi đã lớn khôn. Đông về biết tự mặc áo ấm, làm việc nhà không còn hậu đậu vụng về, bà tôi lại chẳng còn có dịp nhìn thấy thành quả của mình được nữa.

Tiếng mẹ gọi hoá vàng, tro tiền giấy bay kéo tôi ra khỏi thế giới tuổi thơ tràn ngập

hình bóng của bà. Tôi trở về nhà trên con đường cũ nhưng sao thấy không gian như ẩm đậm hơn. Dường như tôi đang mong chờ một điều kỳ diệu vẫn thường xảy ra trong các câu chuyện cổ tích để không gian buồn trên con đường về nhạt bớt đi chăng?

Có thể bà đã đi xa mãi nhưng bà vẫn sống trong lòng tôi và tất cả mọi người trong gia đình. Tôi tin bà đang dõi theo từng bước đường đời của đứa cháu yêu và nhất định sẽ để bà được mỉm cười về tôi nơi chín suối.

Bài văn mẫu 5

Hôm ấy là ngày đầu xuân, trời thật đẹp, trăm hoa đua nở như đón sự an khang, thịnh vượng đến với mọi nhà. Gia đình tôi đón xuân trong niềm vui đầm ấm và tưởng nhớ về tổ tiên – cội nguồn của mình. Lòng biết ơn sâu sắc đó đã thôi thúc gia đình tôi đi thăm mộ ông bà vào ngày Tết – ngày mở đầu của một năm mới mà tôi cho là quan trọng nhất.

Trước đó mấy ngày, tôi thật phấn khởi trong không khí đón Tết, sắp được về quê chúc Tết bà con và thăm mộ ông bà. Tôi háo hức nhất là trong đêm 30 tháng chạp, cả nhà quay quần bên chiếc bàn xinh xắn để bàn chuyện đi thăm mộ ông bà vào ngày hôm sau. Nồi bánh chưng bốc nghi ngút, sôi sùng sục. Tôi thầm nghĩ:

– Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi là bước sang năm mới. Xuân sẽ đến với đất trời, đến với mọi nhà, đến với gia đình mình.

Tôi mong trời mau sáng để cùng bố mẹ về quê đi thăm mộ ông bà và đi chúc Tết bà con ở quê.

Sáng hôm sau, tôi được bố mẹ đưa đi thăm mộ ông bà. Khí trời se lạnh, mây trắng nhõn nhờ trên bầu trời xanh thẳm, cảnh vật dường như đẹp hơn mọi ngày. Những ngôi nhà hai bên đường đã mở cửa, nhà nào cũng có hoa, có những câu đối đỏ treo trên những cành mai đang trổ lộc. Đâu đó, nghe tiếng chim hót lanh lút như đón chào xuân đang tới. Ra đến nghĩa trang, khói hương xung quanh nghi ngút. Bà con ở gần đi viếng mộ rất sớm, trẻ em chạy nhảy tung tăng trên bãi cỏ với những bộ quần áo mới. Bố tôi kính cẩn đặt hoa tươi, bánh mứt để cúng ông bà. Tôi bồi hồi tưởng nhớ cội nguồn của mình và dấy lên một lòng biết ơn sâu nặng. Khói hương bốc lên lan tỏa khắp các mộ ở nghĩa trang. Người nào cũng tưởng nhớ đến người quá cố. Duy chỉ có những em bé là hồn nhiên, vô tư, chúng đang tình nghịch trên lề đường vắng. Gặp lại những đứa bạn ở quê cùng đi viếng mộ, tâm trạng tôi cũng vui lên sau những phút giây bùi ngùi thương nhớ về ông bà của mình đã yên nghỉ nơi phần mộ. Làn khói hương vẫn bay bay, hòa quyện với đám sương mờ đang bao phủ. Tôi, bố mẹ tôi và mọi người vẫn đứng trước những ngôi mộ tổ tiên của mình. Bố tôi nói:

– Ngày trước, bố cũng thường đi viếng mộ tổ tiên cùng ông bà trong dịp Tết.

Nghe bố nhắc đến ông, bà nội thì tôi lại băng khuâng nhớ về ngày ông, bà nội tôi chưa mất. Lúc ấy, tôi được sống trong tình thương bao la của ông, bà. Nhớ những đêm trăng sáng, tôi cùng bà ngồi trò chuyện trên chiếc võng đầu hè, nghe bà kể chuyện thời xưa. Tôi

lại ứa nước mắt khi nghĩ đến điều này. Bố tôi cũng thế! Dường như bố mẹ tôi cũng xúc động khi nhắc đến ông, bà nội.

Cúng viếng xong, hương trầm cũng dần tàn theo bánh xe thời gian đang di chuyển. Bố và tôi cúi lạy ông bà, lấy bánh mứt phân phát cho các em nhỏ rồi bố tôi đưa tôi về nhà đi chúc Tết.

Dịp đi thăm viếng mộ ông bà lần này đã cho tôi một tình, yêu sâu sắc; Tình yêu gia đình, quê hương, đất nước bền chặt trong tôi. Tôi thầm nhắc mình phải cố gắng học giỏi, thành tài để xứng đáng với cội nguồn tổ tiên, cội nguồn dân tộc Việt Nam.